

TEOLOGICKÁ• DISPUTACE ...

ÁšterÁ½, 18 leden 2022

Na zahradě u františkánů rostla u zdi nádherná jablona a nesla ty nejchutnější plody. Bratři se o ni pečlivě starali, a emu věchna ta práce, když vřina ovoce spadla za zdku, do zahrádky dominikánů! Když tak zase jednou p věchnu árodu, rozhodli se chudí bratři tomu udlat páť-trá a stáovalí si u biskupa. Biskup se rozhodl záleži navrhli teologickou disputaci.

Kdo v ná-zváž-, bude moci uávat plod. Dominikáni si zamnuli ruce a vyslali bratra knihovnáka, kterýž znal Pá-smo zpaměti átecky i latinsky a suveránně se pohyboval ve věch teologických oborech.

Zato v klášteě františkánů nastalo pozdvižená. Vážli, áže vě je ztraceno, oni nepřstovali moudrost, ale chudobu. Nakonec se nabdl nejodvřnř: kuchař, mnich s kulatou, támmá holou hlavou a prostorová věraznám tlem.

Po nářně se sešli u biskupa. Kuchař se hned bránil, áže nedovede uávat ueně slova, a tak biskup náťdíl, aby se disputace konala beze slov.

Záal dominikán a ukázal jablko, o náž se páťeli.

Františkán vytřhl z kapsy kousek tvrdého chleba.

Knihovná-k vytyil ukazovák.

Kuchař se nenechal zahanbit a natřhl dva prsty.

Dominikán páťidal táťet- prst.

Františkán se ukazovákem rychle dotkl áela.

Zpoceně knihovná-k rezignovaně vztřhl ruce vžru.

Kuchař ájiroce rozpažil a spokojeně se usmál...

Bylo po věm a jablka páťipadla františkánm. Dominikáni to nedokázali pochopit a hned se vyptřvali, co se stalo:

áŽJsou to mystici, bratř-, áe dř knihovná-k. áŽZáal jsem dogmatickým traktřtem o prvotném hámá-chu a poukázal na jablko hámá-chu, kterýž zapáťá-ánilo pářd celého lidstva. áe

Dominikáni pokyvujě, áže to byl vynikající- zááitek.

áŽAle dostal má nejvřšně- kristologič, ukázal mi kousek chleba! Chřpete? Chřb poslední- veáě, kdy se za nájs obřtoval nář Pán a kdy sejmul to jablko hámá-chu, kterýž jsem tam tak vyzřvavě támá-mal. Páťipadal jsem si hrozně. áe

Bratři kazatelě jej chřpavě poplřcali po ramenou.

áŽZkusil jsem se brřnit a páťeájel do átoku v nechvřjněch zřkladech věry. Vsadil jsem na jistotu a záal jedm prstem: je jeden Břh! Apeloval jsem na jednotu, unanimitas! áe

Dominikáni hltali kašd slovo. SkvÁ½ sme!

ŽStejn tvrd m odrazil, kdy jemn dvma prsty upozornil: ale mÁ½ dv
pÁ½irozenosti: Boškou a lidskou.

Dominikáni stÁ½li bez dechu.

ŽV poslednÁ½- chvÁ½-li jsem se vzpamatoval a hodil v sebeobranÁ½ de Deo Trino: tÁ½mi
prsty!

Bylo to zbyteÁ½nÁ½, jen se dotkl
Á½ela a jasnÁ½ mi dal najevo, Á½e pÁ½edhazuji pro lidi nepochopitelnÁ½ tajemstvÁ½.
Skoro jako bych vidÁ½l naÁ½eho svatÁ½ho Otce Augustina na bÁ½ehu moÁ½e, ano, tak
jsem si pÁ½ipadal, poÁ½etile rozjÁ½-majÁ½-cÁ½- o podstatÁ½ NejsvÁ½tÁ½jÁ½- Trojice.

Dominikáni se po sobÁ½ ani nedÁ½-ovali.

ŽVzdÁ½val jsem se a jen jsem vztÁ½hl ruce v oslavÁ½ BoÁ½Á½- Moudrosti: BÁ½h je velikÁ½!
A vÁ½-te, co udÁ½lal on? Na to nadosmrti nezapomenu. JedinÁ½m gestem rozpÁ½Á½hl ruce,
jakoby vydechl ten entitativnÁ½- atribut BoÁ½Á½- bytnosti: NekoneÁ½nÁ½!

KuchaÁ½ se pÁ½iÁ½-til, hlasitÁ½ funÁ½, a jÁ½sal:

ŽMÁ½me to! Ale hulvÁ½t to byl, ten knihovnÁ½-k. Hned jak jsme se seÁ½li, vytÁ½hÁ½
jabko a vytahoval se s nÁ½-m, Á½e nÁ½m je vÁ½echny seÁ½rali.

To mÁ½ naÁ½itvalo, tak jsem vytÁ½hÁ½
starej chleba, aby se Á½ivili tÁ½-m.

A von zaÁ½al Á½toÁ½it, chtÁ½l mi
prstem vypÁ½-chnout voko!

Tak jsem se nedal a pohrozil mu,
Á½e mu vypÁ½-chnu vobÁ½ voÁ½i!

UÁ½ asi nevÁ½dÁ½l, jak se brÁ½nit, a
kdyÁ½ mi Á½ekÁ½, Á½e mi vypÁ½-chne tÁ½mi voÁ½i, tak jsem se dotknul hlavy: ŽSeÁ½ blbej,
nebo co?

A uÁ½ to vzdÁ½val, eÁ½tÁ½ se sice
pokusil vyhroÁ½ovat, Á½e jako na nÁ½s pÁ½ijdou shora a namlÁ½tÁ½j nÁ½m, tak jsem mu
jasnÁ½ naznaÁ½il, aÁ½ klidnÁ½ pÁ½ijdou, Á½e je nÁ½s vÁ½-c.

A tak to vzdal!

Vivere militare est!